

עליזונות, והם נקראים ארזי הלבנון. מי הם ארזי לבנון? אומם שששה ימים עליזונים, ששת ימי בראשית שאמרנו. ארזי לבנון אשר נטע, נטיעות ורדי שהתקימנו אחר קה. מכאן והלאה סמ"ך. מהי ויסגור בשר פרחינה? באצלו הימה, והיה זה בצד זה. ורדי עקר אותם הקדושים ברוך הוא ושותל אותם במקומם אמר, וקומו להיות פנים בפנים לקיים. כמו וזה סמכים העולמות. עקר אותם הקדושים ברוך הוא ושותל אותם במקומם אמר והתקימו בזמנים שלם.

ואמר רבי אבא, מניין לאנו שדים ותוהה היד נטוועים? שכחוב (ישעה ז) נוצר מטעי מעשה ידי להתרפער. דוקא מעשה ידי, שלא השודלו בהם בריות אחרות, וככתוב (שם ז) ביום נטעה תשגשאי. שבאותו יום שננטעו בעולם, סרחה. שניינו, הנטיעות היו בקרני חגבים ואורים דקיק ולא קיו מאירים. פון שננטעו ונתקנו, התרבו באור ונקראו ארזי לבנון. ואדם ומהו עד שננטעה, לא התרבו באור ולא העלו ריח בודאי. געקו ונשתלו ונתקנו בראוי.

ויצז ה' אללים. הרי שניינו, אין צו אלא עבודה זורה. ה' - זו ברפת השם. אללים - אלו הדרים. על האדם - זו שפיכת דמים. לאמר - זו גלי עיריות. מפל עץ הון - ולא גזול.أكل תאכל - ולא אבר מן המת, ורפה. מבל עץ הון אכל תאכל. דשורייה ליה כלל דילכליינהו ביהודה. דהא חייןן אברם אכל, יצחק ויעקב וכל נביים אכלו וחייב. אבל אילנא דא אילנא דמוֹתָא איה (בפה רבתיב ומען מרעת טוב ורע לא האבל ממענו) מאן דנטיל ליה בלחוודי מיתה. דהא סמ"א דמוֹתָא נטיל (בנוי מי שנותלו לבדו - מת, שהרי שם המות נטיל [בגלו שהוא מפrido מתחמי]. ועל זה כי ביום אכלך ממנה

לבנון. אונין שת יomin עלאין ששת ימי בראשית דקאמון. ארזי לבנון אשר נטע. גטיעות ורדי דאתקימוי לבתר. מכאן ולהלאה סמך מאי היא ויסגור בשור פרחינה. בסטרוי הוה. והוה דא בסטרוי דך. ורדי עקרן קדשא בריך הוא ושתיל (דף לה ע"ב) לון באתר אחרא ואותהדרוי אנפין באנפין לקיימא. כגונא דא סמיכן עלמין. עקרן קדשא בריך הוא ושתיל לון באתר אחרא ואותקימוי בקיימא שלים.

יאמר רבבי אבא מניין דאדם ותוהה גטיעין הוו. דכתיב, (ישעה ט) נוצר מטעי מעשה ידי להתרפער. מעשה ידי דיקא. שלא אשפצלו בהון בריין אתרניין. וכתיב, (ישעה ז) ביום נטעה תשגשאי דביה הוא יומא דאתנטעו בעלם אסרג. פון הנטיעות פקרני חגבים הוו ונחרא דלהון דקיק ולא הוו נחרין. בין דתאנטעו ואקרין ארזי לבנון. ואדם ותוהה עד דאתנטעו לא אתרביאו בנחרא ולא סליקו ריחא ורדי. אתרביאו בנחרא אתעקרו ואשתילו ואתפקנו בדקא יאות:

ויצז יי אללים. הא תנינן לית צו אלא עבודה זרה. יי זו ברפת השם. אללים אלו הדריןן. על האדם זו שפיכות דמים. לאמר זו גלי עיריות. מכל עץ הון ולא גזול. אכל תאכל ולא אבר מן המת ושפיר.

מכל עץ הון אכל תאכל. דשורייה ליה כלל דילכליינהו ביהודה. דהא חייןן אברם אכל, יצחק ויעקב וכל נביים אכלו וחייב. אבל אילנא דא אילנא דמוֹתָא איה (בפה רבתיב ומען מרעת טוב ורע לא האבל ממענו) מאן דנטיל ליה בלחוודי מיתה. דהא סמ"א דמוֹתָא נטיל (בנוי